

ikke behøves nogen pædagogisk uddannet Mand til. Det er ganske vist ikke noget anstrengende Arbejde, men det er et Spørgsmaal, om det er en værdig Maade for en Lærer at anvende sin Tid paa at staa og vadske Børn. Det ligger imidlertid alt sammen uden for Skoletiden. Lad os faa de 6 Timer og lad os faa saa meget Arbejde lagt ind under disse 6 Timer, at vi kunne faa en saa fyldig Undervisning som mulig, og lad os haabe paa, at Lærerne ville lægge alle deres Kræfter ind paa at udøve deres Gerning i disse 6 Timer og lad os faa saa lidt som muligt ud over denne Tid. Det er galt, at man saadan bliver ved at stille ny Krav til Undervisningen ud over de 6 Timer, saa at Lærerne efterhaanden faa længere og længere Arbejdstid. Det gælder for øvrigt i endnu højere Grad for Lærerinderne end for Lærerne. I Almindelighed kunne vi sige, at Lærerinderne ikke ere mindre energiske i deres Gerning end Lærerne, men Faktum er, at de have mindre Kræfter end Lærerne, og derfor er det ikke heldigt at lægge for tung en Byrde paa deres Skuldre.

For det Haandgerningsarbejde, som Loven har paalagt Forskolelærerinderne, vil Ministeren give dem 50 Kr. Det, mener jeg, er en meget lille Betaling, thi det bliver, for saa vidt de skulle undervise 8 Timer om Ugen, ikke mere end 14 Øre pr. Time, og det svarer ikke til den Betaling, som man ellers faar for Arbejde i vor Tid. Men det kunde jo endda gaa med Betalingen, naar de blot ikke blive overlæssede, men det frygter jeg for, at de blive. Navnlig vil jeg henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at ved de Hovedskoler, med hvilke der ikke er forbundet Pogeskole, idet denne ligger længere borte, bør Forskolelærerinderne, som ere ved disse Skoler, i det mindste være fritagne, fordi de foruden Arbejdet i Haandgerning faa et ikke ringe Stykke Vej at gaa til Skolen, $\frac{1}{2}$ Mil eller saadan, for manges Vedkommende. Dette forøger og besværliggør Arbejdet ret betydeligt. Selv om man fastholder de 8 Timers Undervisning, kan man vel fritage de Lærerinder, som ikke bo paa selve Hovedskolen, for dette Arbejde. Det er med Hensyn til Arbejdet i Skolen det, som i særlig Grad har bevæget mig til at udtale mig ved denne Behandling. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil tage noget Hensyn dertil. Jeg ser overordentlig gerne, at Undervisningen bliver saa rig og fyldig som muligt, men jeg tror ikke, det sker

ved, at man bliver ved at paalæsse Arbejde, hvorved Timetallet i ikke ringe Grad forøges.

Angaaende Punktet om Kirkebylærerens Tjeneste er Ministerens og min Opfattelse ret divergerende. Jeg tror bestemt ikke, at Ministeren har Ret i, at § 34 i Bilag A. til Skoleanordningen af 1814 hjemler Ministeren Ret til at paalægge Kirkebylæreren en hvilken som helst Forretning i Kirken. Jeg skal ikke sinke Tiden med Oplæsning, men det er udtrykkelig anført i Loven, hvad der kan kræves af Kirkebylæreren med Hensyn til kirkelige Forretninger. Og naar der saa i en anden Paragraf, § 31 tror jeg, findes en Bestemmelse om, at der skal tilforordnes Kirkebylæreren en Husmand til at udføre disse Forretninger, mener jeg, at den ene Bestemmelse i Anordningen er lige saa god som den anden. (*En Stemme*: Den er falden bort!) Hvor skulde den være falden hen? Den *kan* falde bort, men den *er* ikke falden bort, og naar altsaa den ene staaar ved Magt, maa den anden ogsaa gøre det, man er ikke berettiget til at udskyde den ene mere end den anden. Men den Sag bliver jo nu ret heldigt ordnet ved Ministerens Forslag, og for saa vidt som dette gaar igennem, har jeg ingen som helst Indvending at gøre derimod. Kirkebylæreren faar altsaa nu Tilsyn med, at de Hverv blive forsvarlig udførte, hvad det saa end maatte være for Hverv, Ministeren maatte paalægge vedkommende Kirkebetjent. Det kan efter den ny Lovordning blive ubegrænset, og det er der ikke noget at sige til. Jeg har hørt adskillige beklage, at det skulde koste noget. Det bliver nu ikke saa overordentlig meget, men vil man spare paa denne Konto, kan man, som jeg tidligere gendagne Gange har anbefalet, høre op med den daglige Ringning af Kirkeklokkerne. Det er den væsentligste Faktor vedrørende Kirken, og det er der sikkert ikke Spor af Grund til at opretholde. Lad os indskrænke Ringningen til Højtidsdage og til Kirketjenesten, saa er det paa sin Plads efter gammel Stil, men den daglige Ringning, som maaske kun 5 pCt. af Sognets Beboere høre noget til eller vide noget om, er aldeles ligegyldig og medfører en ret betydelig Udgift for Kommunen. Ved at lade den bortfalde faa vi Midler nok til at udrede Udgiften til det Kirkebud, der skal ansættes, uden at det forøger Udgiften for Kommunen. Det er den Hensigt, jeg vilde fremføre, idet der ikke deraf vil flyde Ulempe for nogen eller i